

Robinson na hodžinu dolho s tym drjewom wuprózował a tola žaneho wóhnja njemějesche, czišny drjewo a wosta srudny šedžo, so dyrbi to rjane mjašo njepjecžene wostajicž. Wón teho dla jeno někotre wustry wjecžerjesche, rosmjecže zitronu do wody k picžu, pohladowajšche pať pódla na to rjane mjašo, kotrehož šo jemu tať jara chzynšche. A wěšče, šhto jemu pschi tym do myšlow padže? Wón šo dopomni, šo je něhdy doma w knihach cžitał, kať Tatarojo, kiž šu tola tež ludžo, šebi šyre mjašo na konja pod šedlo połoža a je tať k jědži khamane scžinja. Robinson pomyšli: to šo na druhe wašchnje tež cžinicž hodži. Wón wša teho dla šwoje mjašo dele, połoži je na kamjen a bijesche nětk na nje s druhim kamjenjom, a rošbi je psches to tať mjehke, šo bě kaž na pól warjene. Wono jemu derje došč šłodžesche, a šo by hiščeže lěpsche bylo, wucžiščeža na nje jusčku s zitrony. Šo wjecžeri bě jara wješety, šo bě nowu jědž namał, a šo šo nětko bojecž njetrjeba, hloda wumrjecž. Ale jemu šašo nowa starošč hlomu kamašche. Wón bojesche šo šymy a šo budže w šymje smjersnyčž dyrbjecž, dokelž žaneho wóhnja nima. Teho dla wobšamkny Robinson, tať wjele tych peruskich wowzow nałojicž, hačž jemu móžno budže a šo s jich kožemi w šymje wodžewacž; a wobšamkny hižo jutšišchi džen na hońtwu hicž. Nětko pať džesche lehnyčž; prjedy pať wuspěwa k dobrej nozy kherlušč: Nětk je šo tón džen dokonjał a šlónčžo šaščlo je! — a potom wušny rjenje a njewotzucži ša zylíčku nóz.

Ssedmy wjecžor.

Robinson bě spał hačž do šwětkeho dnja. A jako wotzucži, stróži šo, hdyž widžesche, šo běšche tať pošdže. Wón